

ἢ διὰ τῆς πρώτης ἀμάξης τοῦ τροχιοδρόμου θ' ἀπελαμβάνομεν ἀπὸ τοῦ Παυσιλύπου τὸ πανόραμα τοῦ ἀχανοῦς κόλπου, ὅστις πολλὰ ἔχει συμπτώσεως σημεῖα πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Βοσπόρου.

Ἄλλ' ὁμιλῶ περὶ φυσικῶν καλλονῶν πρὸς ὑμᾶς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐκτυλίσσεται τὸ θαυμασιώτερον τῶν ἐπὶ γῆς πανοραμάτων. Ἀνομολογῶ τὴν πλάνην μου, πρὶν ἢ, μεθ' ὅλην τὴν ἀθρόφρονα ἐπιείκειαν, μεθ' ἧς μοῦ ἠκροάσθητε, ἀνομολογήσητε τὴν ἐμὴν ἀκαλαισθησίαν. Τοσούτῳ δὲ εἰλικρινεστέρα εἶναι ἡ ὁμολογία αὕτη, καθόσον ἀπὸ τοῦδε προαισθάνομαι ὅτι ἐάν ποτε ἐν μεταγενεστέρῳ χρόνῳ καὶ ἀπὸ ἄλλου βήματος ἐκθέσω τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει βίου μου, ἡ ὁμιλία μου βεβαίως ἐκείνη, θὰ ἐνέχη πλείονα ἐνθουσιασμόν καὶ πολλῶ ζωηρότερα χρώματα.

Εὐγ. Γ. Ζαλοκώστας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

(Κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Fritzsche)

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Β'

Φαρμακεύτριαι

Ἑπόθεσις ἀρχαία τοῦ β' εἰδυλλίου

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδυλλίον «Φαρμακεύτριαι». Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, δν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἢ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διὰ τινος θεραπαίντης Θεστυλίδος ὑποδιακονουμένης ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετὰγειν, ἐπικαλουμένη τὴν τε Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὥς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς.

Φέρε ταῖς δάφναις, Θεστυλί, φέρε μου ἐδῶ τὰ φίλτρα·
 μὲ πρόβειο κόκκινο μαλλί στεφάνωσε τὴ στάμνα·
 τὸν ἄνδρα θέλω, ποῦ σκληρὸς μοῦ ἐγίνη, νὰ μαγέψω,
 ποῦ ἔχ' ἡμέραις δώδεκα νὰ βάλῃ ἐδῶ τὸ πόδι,
 οὐδὲ γνωρίζει ἂν ζωνταναῖς εἰμάστε ἢ πεθαμέναις,
 οὐδὲ ταῖς θύραις ὁ κακὸς μοῦ βρόντησε. Μὴ τάχα
 ἄλλοῦ τὸν νοῦν ὁ Ἑρωτας τοῦ πῆρε κ' ἡ Ἀφροδίτη;
 Ὡς τοῦ Τιμαγήτου αὐριο θὰ τρέξω τὴν παλαίστρα,
 γιὰ νὰ τοῦ εἰπῶ ἔς τὸ πρόσωπο πόσα γι' αὐτὸν παθαίνω.
 Ὡστόσο τοῦτα ἔς τὴ φωτιά θὰ ρίξω νὰ τὸν δέσουν·

ἀλλὰ, Σελήνη, φέγγε σὺ μὲ τῇ γλυκειᾷ σου λάμπει·
 ἔς ἐσένα τώρᾳ, ὦ σιγαλὴ θεά, θὰ τραγουδήσω¹
 καὶ ἔς τὴν Ἑκάτη, ποῦ ὡς περνᾷ καὶ τὰ σκυλιὰ τὴν τρέμουν,
 ἔς τοὺς τάφους ὅταν τὴν θωροῦν καὶ μὲς τὸ μαῦρο αἷμα.
 Χαῖρε, ὦ φρικτὴ, καὶ δῶσε μας τὴ χάρι σου ὡς τὸ τέλος,
 τὰ μάγι' αὐτὰ νὰ μὴ φανοῦν ἀνόμοια τῆς Μηδείας,
 τῆς Κίρκης ἢ καὶ τῆς ξανθῆς τοῦ Αὐγείου Περιμήδας.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Ἀλεύρια πρῶτα καίω σου· ἀλλὰ πασπάλιζέ τα
 σὺ Θεστυλί μου· ποῦ πετᾷ, χαμένη, ὁ λογισμὸς σου;
 Παιγνίδι σου κατάντησα, σιχαμερή, κ' ἐσένα;
 Πάσσιζε καὶ «τὰ κόκκαλα», λέγε, «τοῦ Δέλφι ραίνω.»

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Ὁ Δέλφις μοῦδωσε καὶ μούς, κ' ἐγὼ γιὰ κεῖνον καίω
 τούτῃ τῇ δάφνῃ, κι' ὡς αὐτὴ κροτῶντας ἀναλάμπει
 κι' ἀναψε ξάφνου, καὶ οὐδὲ κἄν τῇ στάχτῃ τῆς θωροῦμε,
 ὅμοια τοῦ Δέλφι ἔς τὴ φωτιὰ στάχτῃ νὰ γίν' ἡ σάρκα.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Καθὼς μὲ χάρι ἐνὸς θεοῦ τὸ κερὶ τοῦτο λυόνω,
 παρόμοι' ἀπὸ τὸν ἔρωτα νὰ λύσῃ εὐθὺς ὁ Δέλφις·
 κι' ὡς τὸν χαλκὸν αὐτὸν τροχὸ γυρίζ' ἡ Ἀφροδίτη,
 ὅμοια μιὰ μέρα νὰ γυρνᾷ ἔς τὰς θύρας μας κ' ἐκεῖνος.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Θὰ ρίξω καὶ τὰ πίτυρα· θεά, σὺ καὶ τοῦ Ἑδῆ²
 ταῖς πύλαις, κι' ἄλλο ἀσάλευτον ἂν εἶναι, θὰ κινοῦσες. —
 Ἄκου τοὺς σκύλους, Θεστυλί, ποῦ ρυάζονται ἔς τοὺς δρόμους·
 κροῦσε τὸ κύμβαλο· ἡ θεὰ τὰ τρίστρατα διαβαίνει.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Ἴδου σιγᾷ τὸ πέλαγο κ' οἱ ἄνεμοι ἐσιγῆσαν·
 μόνον ἔς ἐμένα δὲν σιγᾷ μέσα ἔς τὰ στήθη ὁ πόνος,
 ἀλλ' ὅλη καίομαι γι' αὐτόν, ποῦ τὸ λουλοῦδι ὠιμένα
 τῆς παρθενιάς δίχως καλὸ καὶ ἀνώφελα μοῦ πῆρε.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Σπονδίζω τρεῖς φοραὶς καὶ τρεῖς τοῦτα, θεά μου, λέγω·

¹ Ἄσυχε δαῖμον. Fritzsche.

² Iam furfures in ignem coniciam, ut ad me revocem illum, te adjuvante, Hecate, potentissima dea: tu enim firmissimum quodvis movere possis.

Wuestemannus.

Κι' ἂν ἄνδρας 'ς τὴν ἀγκάλη του πλαγιάζει κι' ἂν γυναῖκα,
τόση ἄς τὸν εὖρη λησμονιά, μ' ὅσην ὁ υἱὸς τῆς Αἴθρας
'ς τὴν Δίαν ἐλησμόνησε τὴν ὀμορφή 'Αριάδνη.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Ἰππομανέες εἶναι φυτὸ 'ς τῆς Ἀρκαδιᾶς τοὺς κάμπους,
π' ὅλα, ὡς τὸ φάγουν, τ' ἄλογα μανίζουν καὶ ἡ φοράδαις.

Ὅμοια 'ς τὸ σπίτι μου νὰ ἰδῶ τὸν Δέλφι νὰ περάσῃ,
ὥσάν φρενίτης βγαίνοντας ἀπ' τὴ λαμπρὴ παλαίστρα.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Τούτην ὁ Δέλφης ἔχασε τῆς χλαίνας του τὴν ἄκρη,
ποῦ τώρα ἐγὼ ξεσχίζοντας 'ς τὴν ἄγρια φλόγα ρίχνω.

Ἐρωτ' ἀλοῖμονον σκληρὲ, ποῦ ὥσάν τῆς λίμνης βδέλλα
ὅλο τὸ αἷμα, 'ς τὸ κορμὶ κολλῶντας, μοῦ βυζαίνεις.

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Μιὰν σαύραν αὔριο γιὰ σὲ κακὸ πιωτὸ θὰ τρίψω.

Θεστυλί, τούτους τοὺς χυμοὺς πάρε μου σὺ καὶ χρίσε ¹
ὅσο τὸ μάγεμα κρατεῖ, τῆς θύρας του τ' ἀνώφλι,
γιατὶ κ' ἐκεῖνος ἄχ! ποσῶς ἐμὲ δὲν συλλογιέται,
καὶ φτυῶντας πές· «τὰ κόκκαλα τοῦ Δέλφι περιχρίζω» ².

Ἵς τὸ δῶμα ἐκεῖνον σῦρε μου τὸν ἄνδρα, σουσουράδα.

Καὶ τώρα ποῦ 'μαι μοναχὴ, ποῦθε νὰ κλάψω πρῶτα
τὸν ἔρωτα; ποῖος μοῦφερε τέτοιο κακὸ ποῦ μ' ἤϊρε;

Ἦλθε 'ς ἐμᾶς ἡ Ἀναξὼ τοῦ Εὐδαύλου μὲ κανίστρι

'ς τὸ κλεῖσμα τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ περισσὰ τριγύρω
κι' ἄλλα θεριὰ τῆς ἔστεκαν, καὶ ἀνάμεσα λεοντάρια ³.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε ⁴.

Κ' ἔτρεξ' εὐθύς ἡ Θράκισσα βυζάστρα, ἡ Μακαρία ⁵,
γειτόνισσα, καὶ μ' ὥρκισε καὶ μὲ παρακαλοῦσε

¹ Φράζω, conspice, considera. Vois, pense, réfléchis (Didot). Fritzsche.

² Καὶ μ' ἡ Θευχρίδα Θράσσα τροφὸς ἡ Μακαρίτις. Habentur ab eadem stirpe ducta Græca nomina Μακαρία, Μακαρεὺς, Μακάριος, Μακάρτατος. Fritzsche.

³ Τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαζον ἄς ἔτι καινῶν ἐκ οὐέων δέδεται. Hos sucos coctarum herbarum magicarum clam illine quamdiu adhuc ille ligatus est his novis suffimentis vel sacris magicis. Fritzsche.

⁴ Τὰ Δελφίδος ὅστις μάσσω.

⁵ Ἀμμιν, in viciniam nostram. — Εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κατηγορεῖν αἱ μέλλουσαι γαμεῖσθαι ἐπ' ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Σχολ.

νὰ ἰδῶ μαζί της τὴν πομπή, κ' ἐγὼ ἢ μαυρομοῖρα
πῆγα, φορῶντας τὸν συρτὸ χιτῶνα μου ἀπὸ βύσσο
κ' ἐπανωφόρι ἐπάνω του λεπτὸ τῆς Κλεαρίστης.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

Καὶ ὡς ἤμουν μὲς τοῦ Λύκωνα, καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
βλέπω τὸν Δέλφι νᾶρχεται ἔς τὸ πλάγι τοῦ Εὐδαμίππου.
Ξανθὰ εἶχαν σὰν ἐλίχρυσος τὰ γένεια, καὶ τὰ στήθη,
μόλις βγαλμέν' ἀπ' τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς παλαίστρας,
πολὺ λαμπρότερ' ἀπὸ σὲ ξαστράφταν, ὦ Σελήνη.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

Τὸν εἶδα κ' εὐθὺς ἄναψα καὶ ὁ λογισμὸς μου ἐχάθη,
καὶ ὅλα ἄλκιά μου τῆς θωριᾶς τὰ κάλλη ἐμαραθῆκαν,
καὶ οὔτε ξέρω ἂν εἶδα τί οὔτε πῶς ἦλθα ὀπίσω,
ἀλλ' ἄγρι' ἄρρώστια φλογερὴ μ' ἐκαταπάτησ' ὅλην,
καὶ δέκα ἡμέραις κείτομουν θερμῇ καὶ δέκα νύχταις.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

Κ' ἢ ὄψις μου πολλαῖς φοραῖς γινόνταν σὰν τοῦ φράψου
κι' ὅλα μοῦ ἐπέφταν τὰ μαλλιά, καὶ μοναχὰ μοῦ ἐμέναν
τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα· παιᾶς γυναικὸς τὸ σπίτι
ἄφησα τότε ἢ παιᾶς γρηᾶς τὰ πάθη νὰ ξορκίζῃ;
ἀλλ' ἔφευγ' ἔφευγε ὁ καιρὸς καὶ ἀνάσσει δὲν εἶχα.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

Εἶπα τότε τῆς δούλας μου τὴν ἀκριβὴν ἀλήθεια.
«Εὖρε μου τρόπο, Θεστυλί, νὰ διώξω τὸ κακό μου·
ὅλην ὁ Μύνδιος τὴν καρδιά μου πῆρεν· ἀλλὰ σῦρε
μὲς τὴν παλαίστρα, Θεστυλί, νὰ ἰδῇς τοῦ Τιμαγῆτου
ἐκεῖ συχνάζει αὐτός, ἐκεῖ νὰ κάθεται τοῦ ἄρέσει.»

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

«Καὶ ἂν εἶναι μόνος, νεῦσέ του καὶ πές του ἀγάλι ἀγάλι,
πῶς ἢ Σιμαίθα σὲ καλεῖ, καὶ δεῖξε του τὸ δρόμο.»
Τοῦτο τῆς εἶπα. Ἐπῆγε αὐτὴ καὶ μοῦφερε τὸν ἄνδρα
ποῦ ὀλόβολος λαμποκοπᾷ, καὶ ὡς εἶδα ἐγὼ τὸν Δέλφι
μ' ἐλαφρὸ πόδι νὰ περνᾷ τῆς θύρας τὸ κατῶφλι, —

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε —

ὅλη ὡς τὸ χιόνι ἐπάγωσα καὶ μὲς τὸ μέτωπό μου
ὁ ἰδρωτας μοῦ ἐστάλαζεν ὡσὰν βροχῆς ρανίδαίς,
οὔδ' ἠμποροῦσα τῇ μιλιᾷ νὰ βγάλω, οὔδ' ἂν ὅσο
ἔς τὸν ὕπνο τὰ μῶρά παιδιὰ τῆς μάννας μουρμουρίζουν,

ἀλλ' ὅλη ὅλη ἐνέκρωσα ὥσ' ἄν κερένια κοῦκλα.

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

Καὶ μ' ἓνα κύταγμα ὁ σκληρός, ποῦ μ' ἔκαμε νὰ στήσω¹
 ἔς τὴ γῆ τὰ μάτια, ἐκάθισε ἔς τὸ πλάγι μου καὶ μοῦπε·
 «Σιμαίθα, τόσο ἐπρόλαθες, πρὶν ἔλθω ἐγὼ νὰ σ' εὔρω,
 ἔς τὸ σπίτι σου καλῶντας με, ὅσο κ' ἐγὼ μὲ μέραι
 ἔς τὸ τρέξιμο τὸν ὁμορφὸν ἐπρόφθασα Φιλῖνον».

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

«Καὶ ἀκάλεστος, μὰ τὸν γλυκὸ τὸν Ἔρωτα, θάρχόμου²
 μὲ δύο φίλους ἢ μὲ τρεῖς, μόλις ἡ νύχτ' ἀρχίζει,
 κρατῶντας μὲς τὸν κόρφο μου τὰ μῆλα τοῦ Διονύσου³
 καὶ λεύκα μὲς τὴν κεφαλὴ, βλαστάρια τοῦ Ἡρακλέους,
 ὅλην μὲ ζώστραις κόκκιναις τριγύρω τυλιγμένην.»

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

«Καὶ ἂν σεῖς μ' ἐδέχεσθε, γλυκὰ θὰ φέρνονταν ἔκ' ἐκεῖνοι
 ὁμορφὸν ὅλ' οἱ φίλοι μου καὶ λυγερὸ μὲ κράζουν
 καὶ θὰ μοῦ ἀσκούσε τὸ γλυκὸ στόμα νὰ σοῦ φιλήσω,
 ἀλλ' ἂν μ' ἐδιώχνετε, κλεισταῖς κρατῶντας μου ταῖς θύραις,
 ἄσφαλτα ἐδῶ θὰ βλέπατε καὶ ἀξίναις καὶ λαμπάδαις⁴»

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

«Καὶ τώρα χάρι θὰ χρωστῶ τῆς Ἀφροδίτης πρῶτα,
 κατόπι καὶ σὺ δευτέρῃ ἀπ' τὴ φωτιά μ' ἐπῆρες
 ἔς τὸ δῶμα σου καλῶντας με ποῦ ἔμουν μισὸς καυμένος.
 Ἄχ! εἶναι ἀλήθεια ποῦ συχνὰ καὶ ἀπὸ τὸν Λιπαράϊον
 Ἡφαιστο πλέον φλογερός ὁ Ἔρωτας μᾶς καίει.»

Τὸν ἔρωτά μου ἰδέ, κυρὰ Σελήνη, πόθεν ἦλθε.

«Καὶ κόρην ἀπὸ θάλαμο καὶ νύμφη ξεφρενώνει,
 ποῦ μόλις ἄφησε θερμὸ τοῦ ἀνδρός τῆς τὸ κρεβάτι.»
 Τοῦτ' αὐτὸς ἔλεγε, κ' ἐγὼ ἡ εὐκόλη τὸ χέρι
 τοῦ πῆρα καὶ τὸν πλάγιασα ἔς τὸ μαλακὸ κλινάρι,
 καὶ σῶμα εὐθὺς ἀπάλαινε μὲ σῶμα, καὶ ἡ θωριαίς μᾶς

¹ Καὶ μ' εἰδὼν ὥστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πᾶσαι. Sic cupide me intuitus est ut humi oculos pudoris plena defigerem. Fritzsche.

² Μᾶλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσματα καὶ ἔρωτος ποιητικά. Λέγει δ' ἂν τοῦτο καθὼς τὰ ὑπὲρ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἰππομένει (Θεοκρ. Γ, 41) μῆλα ἐκ τοῦ Διονύσου ἦν στεφάνου, καὶ ταῦτα δὲ εἰς τὸν ἔρωτα τὴν Ἀτλάντην ἐκίνησε. Σχολ.

³ h. e. omnia, quibus ad ædes expugnandas solent uti invenes, præsto fuissent.

φλόγ' ἀναδίναν καὶ γλυκὰ τὰ χεῖλη ἐμουργουρίζαν,
καὶ γὰρ νὰ μὴ μακρολογῶ, τ' αἰτιήγητα, ὦ Σελήνη,
ἐπράχθησαν καὶ ἀπόγινεν ὁ πόθος καὶ τῶν δύο.
Καὶ οὐτ' ἐκεῖνος ὡς ἐχθρὸς ἔς ἐμὲ παραπονέθη,
οὔτε ποσῶς ἐγὼ ἔς αὐτόν· ἀλλ' ἦλθ' ἐδῶ νὰ μ' εὖρη
ἡ ξένη ὅπου τῆς Μελιξοῦς καὶ τῆς Φιλίστης εἶναι
μητέρα, τῆς Σαμίτισσας ποῦ τὸν αὐλὸ σημαίνει,
τὴν ὦραν ὅπου τ' ἄλογα ἔς τὸν οὐρανὸν ἐφέρναν
ἀπ' τὸν βαθὺν Ὠκεανὸ τὴν ροδαρὴν Αὐγούλα,
καὶ μοῦπε ἔς ἄλλ' ἀνάμεσα ποῦ ὁ Δέλφισ ἐρωτεύθη·
ἀλλ' ἂν ἀνδρὸς, ἂν γυναικὸς τὸν συνεπῆρε πόθος,
αὐτὸ δὲν ἤξερε νὰ εἰπῇ, καὶ τόσο μόνον εἶπε·
«Ἐσήκονε ἀκατάπαυτα ἔς τὸν Ἑρωτα ποτῆρι,
καὶ τέλος ἐφυγε γαργά φωνάζοντας πῶς τρέχει
ἔς τὸ σπῖτι αὐτό, μὲ στέφανα ταῖς θύραις νὰ σκεπάσῃ.»
Τοῦτα ἡ γυναῖκα μοῦλεγε καὶ μοῦπε τὴν ἀλήθειαν·
ὥς τρεῖς, ὥς τέσσεραις φοραῖς ἄλλους καιροὺς ἐρχόνταν,
κ' ἐδῶ συχνὰ μᾶς ἄφινε τὸ Δωρικὸ λαγῆνι¹,
καὶ τῶρ', ἀλοιά, νὰ τὸν ἰδῶ δώδεκα ἡμέραις ἔχω.
Ἄχ! ἤρρεν ἄλλο ἀγάλλιασμα κ' ἐμένα δὲν θυμᾶται.
Μὲ τοῦτα ἐλπίζω σήμερα τὰ μάγια νὰ τὸν δέσω,
ἀλλ' ἂν ἀκόμη βαρετὸς μοῦ γίνη, μὰ ταῖς Μοίραις
ἔς ταῖς πύλαις ὅχι δὲν ἀργεῖ τοῦ Ἄδη νὰ κτυπήσῃ·
τέτοια τοῦ ἔχω φοβερά φαρμάκια φυλαγμένα,
ποῦ κάποιος ξένος μοῦδωκεν Ἀσσύριος, δέσποινά μου².
Τ' ἄλογα ὁδήγα τῶρα σὺ ἔς τοῦ Ὠκεανοῦ τὰ ρεῖθρα
κ' ἐγὼ τὸν πόνο θὰ βαστῶ, ὥς τὸν βαστοῦσα ὡς τῶρα.
Χαῖρε, λαμπρότατη θεά, χαίρετ' οἱ ἄλλαι ἀστέρες,
ποῦ τῆς σιγαλινῆς Νυχτὸς τὸ ἄρμ' ἀκολουθεῖτε.

Γ. Καλοσγοῦρος

¹ Ἐν συμπόσιῳ τοῦ ἐρωμένου χάριν (νεὶ ἀπίστε) σκύφον συνεχῶς ἀκράτου ἐπεχεῖτο καὶ τέλος καταλίπων τὸ συμπόσιον ὤχετο λέγων στεφανώσιν αὐτοῦ τὸν οἶκον. Σχολ.

² Καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ὃ ἐγρῶντο ἐν ταῖς παλαιίστραις.

³ Ἡ Σελήνη,